

met een behoorlijk uitzet in hun stand zouden trouwen; hij zelf zou zijn vader in allerlei posten, bezoldigde en onbezoldigde, opvolgen en voorts hield hij niet van hoofdbreken en hoofdsche vormen. Hij was een Porkema.

Daar hij het thuis vrij schappelijk maakte, had men nooit streng op hem toegezien; 't was naar ouderwetsche, algemeen geëerde gewoonte, dat de jonker naar lust en luim bij de boeren inliep en soms ook in eene boerderij mede aan tafel zat; ook dat hij met de zoons van sommige boeren, van den meester en den domenee uit visschen en op de jacht ging en als het kermis was met hoog en laag koekhakte, katkneppelde en in de dorpskerberg met boerendochters en boerenmeiden naar het uitviel voor de viool ging. Dat schaadde niet; hij bleef alevel de jonker en op Porkema State onder de oogen zijner ouders, vooral van zijne moeder, werd de orde onder het bedienend personeel ook in de verhouding tot den jonker voortreffelijk gehandhaafd. Evenwel, het was dus voor hem toch geenszins zoo iets bijzonder buitengewoons, om met een meisje uit den minderen stand, thans aldus met eene dienstmeid uit eene poffertjeskraam een mal praatje te verleenen, als voor menig ander aanzienlijk jonkman.

Hij hield Dina's hand vast uit toefelijheid, vooral om de vrijheid te hebben haar in het frissche gelaat en de heldere oogen te staren en zeker te zijn, dat zij hoorde wat hij geliefde te zeggen, want eigenlijk, frisch gewasschen mocht die hand zijn, zij was rood en ruw van het boenen en schuren. Dina begreep dat, maar legde ook haar andere hand over de zijne en gevoelde het verschil. Zij wreef welbehagelijk zachtjes en langzaam over die lenige en blanke huid. Zij zag naar hem op intusschen en luisterde en beantwoordde nu wat ernstiger en dan wat meer in scherts zijne grappige beleefdheden en vrijpostige vragen.

Wel neen! Zij had geen vrijer. En zij had soms wel een uurtje vrijaf, heden avond nog denkelijk, maar dan wandelde zij met eene vriendin de stad eens door. Wat verbeeldde toch zoo'n Mijnheer zich wel!

Maar zij bewonderde hem; zij genoot door hem aan te zien; eene gewaardiging, welke zij nog nooit ondervonden had, maakte zich van haar meester, bedwelmde haar; zij zou op dit oogenblik niet in staat zijn geweest haar gewoon bedrijf uit te oefenen.

Flap! Zij werden in hun samenzijn gestoord; de achterdeur van het kleine panoramaspel, dat naast de poffertjeskraam stond, viel open, en een jonge man, hij zal zoowat zes en twintig jaar geweest zijn, trad op het houten drempeltje. Hij was de eigenaar van het tentje, dat hij van zijne betrekkelijk vroeggestorven ouders geërfd had, kleiner van gestalte dan de Friesche jonker, maar ook stevig gebouwd, met een donkerkleurig gelaat, een kneveltje onder den stevigen neus, en dikke, zwarte, golvende haarlokken, gedeeltelijk door een slordig op zijn achterhoofd geschoven pet bedekt. Ook aan zijne kleeding had hij nog niet veel zorg besteed; half versleten pantoffels, een oude broek, een vest, waaraan de knopen zeker voor de helft ontbraken en een jasje vol scheuren en vlekken; trouwens hij hield ook eene